

Jak jsem jela „úrazový“ Ebicykl

Každý ročník Ebicyklu je něčím zajímavý a výjimečný. To platí o pro ten letošní již čtyřicátý první. Řekla bych, že byl mimořádný i v počtu událostí, které bychom raději nezažili. Ale postupně...

Naše plzeňská ebiskupinka vyrážela v sobotu kolem poledního s plánem naložit kolem jedné v Praze Hejtmana. To jsme ale netušili, že se v pátek před odjezdem zranil. S převázanou holení nastoupil do auta a vyprávěl nám, jak se při nastupování s kufrem na kolečkách do autobusu MHD zranil, když řidič prudce zabrzdil a on narazil do nástupní hrany schodu před ním. Vzpomněla jsem si na svoji sedmdesátiletou přítelkyni, která si loni před Vánoci zlomila ruku a nohu, když řidič tramvaje před zastávkou prudce zabrzdil. Hejtman ale měl jen ránu na holeni, která mu byla odborně ošetřena. Jen prý bude muset na převazy.

Na seznamu nováčků letos poprvé jedoucích byla také Iva Solaříková, lékařka z Brna, která se převazování Hejtmana ujala. Šlo jí to dobře a my dvě s Olgou Kracíkovou koukaly a občas trochu přicmrdovaly. Půjčila jsem Hejtmanovi apartní plážové růžové pantofle a malé marseillské mýdlo pro očištění nohy kolem rány. Pak teprve Iva zahájila převaz. Pečlivě ránu vydesinfikovala Betadinem, přiložila obdélníček napuštěné gázy Inadine a zavázala. Julka po zkušenosti s Kubkovým pěkně odřeným loktem z Ebicyklu ve Štiavnici vezla dobře vybavenou úrazovou lékárníčku. Já tu svoji větší, kterou s sebou obvykle vozím na zájezdy, jako na potvoru zapoměla doma. Měla jsem jen to základní, co vozím s sebou na kole stále: kysličník, stripy na mašličky tržných ran, obinadlo a náplasti. To by ale letos na Ebicyklu nestačilo...

Na **sobotní** úvodní brífink dorazili všichni v pořádku, jen Trutnovští, kteří vezli Vladimíra Homolu, s notným zpožděním, protože se jim u pumpy podařilo natankovat do nádrže naftu místo benzínu.

Neděle proběhla vcelku klidně, mírné stoupání z Trenčína hlavně po stezce podél Váhu bylo příjemné a plnění u Formánkových v Dohňanech jakbysmet. Já si cestou fotila i slovenskou cyklistickou infrastrukturu a při jedné takové zastávce si můj žlutočernobílý dres spletla nějaká vosá s kytkou, takže jsem na plnění u Formánkových dojela s pěkně bolavou a oteklou rukou v podpaží. Jakmile jsem totiž uložila foťák a připažila, vosá mne pořádně štípla. Poprosila jsem paní domu o nějakou mraženou zeleninu a tu polévkovou směs, co mi přinesla, jsem na ruce doslova uvařila. Nakonec pomohl i Fenistil, který mi dala Viki Obertová. (Asi o dva dny déle jsem zjistila, že si vezu vlastní na dně tašky s toaletními potřebami.)

Kolem stezek rostlo hodně bodláků, které jsem se rozhodla prozkoumat a určit. S namířeným foťákem jsem s aplikací *Pl@ntnet* určila hned dva z nich: *štetku planou* s květenstvím ve tvaru uříznuté šišky a *bělotrn kulohlavý* s dokonale kulovitým květenstvím velikosti pingpongového míčku. Za vzorně posekaným krajem stezky ale také rostlo *oregano* neboli *dobromysl*. Když jsem se o své botanické postřehy z cesty rozhodla podělit s ostatními, zrodilo se botanické okénko večerních brífinků. Jak se ukázalo, květena kolem cest zajímala více ebicyklistů a ebicyklistek, botanické znalosti jich ale mělo jen pár.

V pondělí ráno jsem prošmejdila skvěle zásobenou textilní galanterii v Púchově, kde jsem koupila dvě moc pěkné látky na další knižní šaty. Ještě jsem je stihla odvézt do vozové hradby, abych je nemusela celý den vozit na kole. Do dalších krámů s látkami jsem se během Ebicyklu už bohužel nedostala, protože většinu velkých měst jsem projížděla sama anebo s chlapy, kteří by mi nespíš kvůli šopování moje brašnami a technikou ověšené kolo nehlídali. Cesta do tiesňav byla pohodová, údolí se stále zužovalo a trasa pozvolna stoupala. Stále byly kolem krásné hory, krajina se rychle měnila a výhledy ze sedla s ní. Úsek přes Kostoleckou Tiesňavu se skalním převisem Kostolecký dóm, který mne

samozřejmě z hlediska geologie zajímal, byl sice do kopce, ale skoro celý v lese, navíc s mimořádně dobře udělanými infotabulemi naučné stezky, u kterých jsem zastavovala. Z nich jsem zjistila, že tu poletují ohniváčci a jasoňové :-O Svačinku jsem si dala až nahoře u křižovatky, kde byly dvě lavičky a opodál potok. Už tu svačili Solaříkovi. Já se napřed opláchla v potoce. Iva mi ukázala cestu, kudy k němu sestoupit. Jen o pár metrů dál se šla napít laň. Zatímco jsem svačila, Iva se dlouho marně snažila najít své krásné sportovní brýle, které zde někde odložila. Po chvíli hledání je objevila u potoka. Byla by jich škoda.

Nechtělo se mi jet dolů stejnou cestou zpět, a tak jsem zvolila krátký, ale „šťavnatý“ výstup do obce Kostolík. Zvládla jsem ale vyjet jen do třetiny kopce. Odhaduji, že měl tak 16% stoupání. Zbytek jsem vytlačila. Ten výhled do údolí, kterým jsem měla sjíždět do Považské Bystrice, byl ale fenomenální. Prvních 300 metrů strmě dolů po polihačce. Myslela jsem, že to kolo budu dolů tlačit, ale brzdy to zvládly a já taky, a to až k poslednímu stavení vesnice. Páslo se tu stádečko ovcí a kde jsou ovce, tam bývá i bača. A kde je bača, tam bývá i oštiepok. Tenhle bača ho ale neměl. Poslal mne o pár set metrů níže do krámků na farmě, kde jsem zakoupila balíček farmářské brynzy a dva kousky oštiepku, který teď při psaní pomalu ujídám.

Zastávku na soukromé hvězdárně Borise a Jarky Kardošových v Prečíně jsem málem minula. Odbočující ebicyklisté mne k ní ale dovedli. Doplnila jsem další tekutiny, opláchla se a konečně začala vnímat v chládku přízemní kuchyně, že se tu ochlazuje i Hejtman. Chvilí jsem čekala na Tandemáky, ale když nejeli, rozhodla se dál pokračovat sama. Přijeli, právě když jsem odjížděla. Cestou jsem potkávala další ebicyklisty. V Rajci dokoupila pár drobností v samošce a spolu s Viki a pak i Julkou Obertovými jsme se osvěžili v nedaleké zmrzlinárně. Ke hvězdárně v Kamenné Porubě to bylo už jen do kopce. Podařilo se mi tam uložit kolo do kolárny a opéci si buřta. O chléb ale byla rvačka, nakonec mne zachránila Iva Solaříková dvěma krajíčky. Buřt s rohlíkem, to prostě není ono. Po čekání na vozovou hradbu jsme konečně obsadili tělocvičnu.

Brífing u pípy nedaleko kolárny byl příjemně chladný, protože jsme ho poprvé měli mimo budovu ovšem s baterkami a čelovkami. Služebně starší ebicyklisté vzpomínali na Robo Rosu, nadějného slovenského cyklistu, jehož smrtelný pád z kola v zatáčce při sjezdu z Fačkovského sedla ukončil před 30 lety jeho sportovní kariéru. Dal tenkrát přednost účasti na Ebicyklu před nějakými cyklistickými závody a to se mu stalo osudným. Celou historii tohoto neštěstí jsme si připomínali jen den před tímto smutným výročím. Já si vzpomněla na Ebicykl před šesti lety, kdy jsem se se Smolkovými po dlouhém váhání Fačkovskému sedlu vyhnula úklonem trasy přes kopec po lesních cestách a dobrým natrasováním se nám přitom podařilo dvakrát předjet Vatikána, který na přejezd přes hřeben vyrazil před námi. I tentokrát jsem se sedlu vyhnula a jela raději přes Čičmany. Jak se na brífinku ukázalo, Myšák si ho totiž již stihnul projet a zjistit, že asphalt je tam zoufale rozbitý, takže sjezd z pověstného Fačkovského sedla by byl spíš utrpením než potěšením.

Úterní trasa začala delším sjezdem z hvězdárny v Kamenné Porubě do Rajce. Růža Poupová ale jela na vlak. Celou noc prý proseděla, protože po včerejším pádu na řídítka měla asi naražená žebra a koleno. Bylo mi jí líto, ale podle toho, co říkala, by další ebiputování pro ni bylo spíš trápením. Škoda. Měl to být po letech její první Ebicykl, který měla absolvovat celý. Cesta k Fačkovu byla pěkná, stále se bylo na co dívat kolem. Na hory i horskou květenu. Po odbočení na Čičmany aut ubylo a botanických zajímavostí kolem cesty naopak přibývalo. Několikrát jsem zastavovala, abych vyfotila a někdy i pomocí aplikace Pl@ntnet určila rostliny, co neznám. Na jedné horské pasece nad silnicí jsem se honila za motýly, které jsem neznala. Nakonec se mi podařilo motýla ulovit nejen do zrcadlovky ale i do mobilu. Nebyl to perleťovec, jak jsem si původně myslela, ale okáč černohnědý. Na pasece ale kvetly i žluté náprstníky (*digitalis*) a kolem cesty jsem zahlédla také velká fialově kvetoucí kulovitá květenství obřích bodláků, které si pamatují z hřebenové cesty po Velké Fatře. V Čičmanech se sešli

asi všichni ebouni, kteří tuto trasu jeli. Projíždět vesničkou s dřevěnými chalupami vyzdobenými typickými bílými ornamenty byl úžasný zážitek. Vyfotila jsem si všechny informační tabule, na které jsem narazila, ale i oměj pestrý, který vystrkoval své jedovaté stvoly přes plot zahrádky přímo u zdejší zastávky linkového autobusu. Cesta do Partizánského už byla skoro pořád jen dolů a po rovině, ale bylo přítom na co koukat – přesouvali jsme se ze Strážovských vrchů do rovin západního Slovenska.

V Ješkově vsi nad Nitricou začínal kyvadlový provoz na hlavní silnici a trasa zde odbočovala na souběžné místní komunikace, tak jsem tu čekala na Viki Obertovou, která se s ostatními zastavila někde na zmrzlině. Ten den jsme jely spolu. Po asi patnáctiminutovém čekání, když skupinka s Viki přijela, ale ebicyklisté na trasu neodbočili. Místo toho vyrazili s kolonou aut po opravované cestě. Já se rozhodla jet raději sama po ebitrase. Slunce pálilo, a tak poslední kilometry vyžadovaly doplnění tekutin. To první jsme dali spolu s Vladimírem, kterého jsem potkala za Diviackou Novou vsí, v Dolních Vestenicích, to další jen o kousek dál v hospůdce Šopa u cesty. Ostatním, hlavně kvůli Rostřovi Šopovi, jsme poslali aspoň její foto do WhatsApp skupiny. Přestože jsem ten den vypila kolem pěti litrů tekutin, poslední kilometry už jsem doslova stříhala metr. V tom vedru, už většinou beze stínu lesa a stromů a po vyhřátém asfaltu, toho prostě bylo dost.

Po dojezdu na ubytko v Partizánském jsem se dověděla, že máme úraz. Ebinováček Iva Solaříková prý spadla přes řidítka, když se jimi s Karin Smolkovou zachytily. Iva je doktorka z Brna, takže jsme řešili, jak ji i s manželem dopravit co nejdříve do Brna. Prý tříštivá zlomenina ruky... Iva je pravačka. Do záchranné akce se zapojily obě vozovky a Ivy manžel, též ebinováček čekající na pasování. Jak se ale ukázalo večer při brifinku, v den třicátého výročí smrtelného pádu Robo Rosy se zranil kromě Ivy a Karin ještě Honza Chládek. Když si to s Luděkem Dlabolou a Martinem Poupou dali polňačkami, aby se vyhnuli rozpáleným asfaltkám, uklouzlo mu kolo na šterku a on pak na něm brzdil rukama. Tu pravou si v dlani slušně odřel.

Ten večer jsem vážně uvažovala o tom, že se po letech vyspím zase jednou pod hvězdami. Hvězdárna v Partizánském k tomu přímo vybízela. Jenda Balík mi navíc nabídnul dvě matrace z vozovky a já si ustlala u plotu hvězdárny na kopci s krásným výhledem k západnímu obzoru. Za soumraku se ale přihnaly mraky a já své ležení přesunula na hvězdárnu. Kvůli pozdnímu příjezdu na mne už místo v UNIMO buňkách u hvězdárny nezbylo, guláš ale ano ;-)) V noci ale nesprchlo. Litovala jsem, ale Jeník mne ujistil, že jsem tak moc neprohloupila, protože již kolem čtvrté ráno ho začali budit první komáři. Na poštípání si stěžovali i další, kteří si ustlali pod hvězdami na trávě u hvězdárny.

Ve středu ráno jsem vyrazila s Honzou Chládkem dokoupit obvazový materiál na jeho sedřenou dlaň. Luděk Dlabola mu tedy ujel, ale po chvíli jsme se s ním potkali v Nedanovicích na křižovatce. Cestou tam jsme také potkali Zeměkolára se synem Matym, kteří hledali nějakého kamaráda. Cesta vedla po asfaltkách, kde bylo stínu jen pomálu. Vzpomínala jsem na Ebicykl před šesti lety, kdy jsme se u Hurbanova potkali se slovenským teplotním rekordem cca 43°C. V Bojně jsme se rozdělili – já si dala oběd v restauraci na terase, kde už seděli Phobos s Melantrichem, a Luděk Dlabola s Honzou Chládkem šli do archeologického muzea. Když jsem dojedla, zavolala jsem jim a chtěla vyrazit. Začalo ale kapat a černý mrak, který se blížil, nevěstil nic dobrého. Rozhodla jsem se vyčkat. Dobře že tak. Nejhorší bouřku letošního Ebicyklu jsme tak já i moje Raketka přečkaly pěkně schované pod střechou na terase příjemné restaurace.

Po asi půlhodinovém dešti jsem vyrazila z Bojan po trase na Hlohovec. Sama – kluci byli stále ještě na prohlídce v muzeu a já už nechtěla dál čekat. Cesta nahoru a dolů po spodní části úbočí Považského Inovce s výhledem na kopce i údolí se mi moc líbila. Jen koupání mi chybělo. Občas jsem zastavila pro fotku, občas zapsala kilometry a čas. Jen na křižovatce v Orešanech mi to nevyšlo. Když jsem projížděla křižovatkou, začalo kolem mne něco léhat. Nejprve jsem si myslela, že jsou to mouchy, ale

když jsem viděla, že na asfaltu silnice sedí včely, došlo mi to. Rojí se tu. Šlápla jsem do pedálů a po pár metrech z roje vyjela. O pár desítek metrů dál na kopečku na kraji vesnice jsem konečně zastavila a zapsala sledované údaje. V tom jsem zahlédla ebidresy a za chvíli zdravila nakvašeného Melantricha. „Co mu je?“ ptala jsem se Phobose, který jel za ním. „Dostal žihadlo,“ odpověděl stroze a šlapal, aby ho dojel. „Já dostal jen asi stovku včelích štouchanců. Vjel jsem do nich dost rychle,“ doplnil později Phobos.

Po dojezdu na ubytko jsem se tedy rozhodla aspoň se odměnit a vyrazila spolu s Maťem Obertem pro melouna. Melouna v Bille měli, ale tašku, ve které by šla ta skoro šestikilová koule zelená odvézt na kole, nikoli. Maťa ale naštěstí napadlo zeptat se na pořádnou tašku v TETA drogerii, před kterou na mne čekal. Tam ji měli. Já tu svoji menší zelenou „pokličku“ pak zhulákala skoro celou sama, zbytek své větší části pak dala Julka v plén. Zavodnila jsem organismus a díky tomu skvělému mixu ovocných cukrů si také založila na dobrý cyklistický výkon následujícího dne. Ostatně, hned ráno nás čekal ostrý výstup na hvězdárnu v Hlohovci.

Ve čtvrtek jsem po plenění a prohlídce hvězdárny v Hlohovci zvolila kratší variantu trasy do Sence. Co se zranila Iva, převzala jsem s Olgou Kracíkovou starost o Hejtmanovy převazy a ošetření dalších cyklobebiček. Než jsem všechny tři zraněné převázala, vyjžděla jsem poslední. Část cesty sice vedla podél Váhu, takže byla výškově nenáročná, ale stínu tu bylo pomálu. Neskutečně jsem se proto těšila na závěrečné koupání na Slněčných jazerách, které opravdu stálo za to. Před Novým Mestem nad Váhom jsem se připojila k malé skupince ebounů, a tak se mohla s klidem vykoupat. Stále byl totiž někdo na břehu u kol. Jen jsem tam přišla o nezbytnou součást mého nepřilbového účesu – o vlásenku. Ale hledejte malý černý drátek na trávníku u vody...

Páteční cesta ze Sence do Nového Mesta nad Váhom pro mne byla opět skoro celá sólo jízdou. Než jsem všechny ofačovala, vyjžděla jsem zase poslední. Podél Váhu vede krásná stezka, ale na Váh tentokrát nebylo zpod polderu vidět. A sluníčko ne a ne přestat svítit. Ve WhatsAppovém ebichatu se objevil tip na další koupání – plážička u Zelené vody v Novém Městě nad Váhom. Pláž jsem sice nenašla, ale místo pro privátní vykoupaní, kde jsem se mohla i převléknout do plavek, ano. Stačilo mi to. Plavala jsem blízko břehu a monitorovala pohyb kolem místa, kde stálo mé kolo. Asi po půlhodině jsem příjemně osvěžená (moje babička říkala „jako z nového světa“) vyrazila na ubytko.

Vchod do tělocvičny u dětského dopravního hřiště jsem našla, Raketku nakonec zaparkovala do mezipatra na schodiště. A světe div se, ulovila jsem i žíněnku a lavičku! Čekaly nás tu řízečky, spousta pití, pizza a několik plechů úžasných buchtíček. Snědla jsem tři sladké kousky moučníků s jedním pizza dílem a nadávala si, že takhle se těch přebytečných kil na Ebicyklu nezbavím. Hloučky ebilidí postávaly a posedávaly před vchodem do tělocvičny, kde stály i obě vozovky. Brífink byl posunutý na 22 hodinu a my čekali na Hejtmana. Stihla jsem vyprat dres i kalhoty. Nováčky čekalo pasování. Bohužel bez Solaříkových. Když jsem se po brífinku chystala převést své prádlo ze sprch v patře dolů, zaslechla jsem své jméno. „Někdo mne volá?“ zavolala jsem tedy do tělocvičny z balkonu nahoře. „Pojď dolů, Hejtman je zraněn,“ ozvalo se z tělocvičny. Mazala jsem tam. To už pár dalších ebounů vedlo Hejtmana do tělocvičny, aby se posadil. Kromě odřeného kolene měl menší ranku nad obočím a ještě jednu pod okem. Všechny rány na hlavě dost krvácejí a podle toho také Hejtman vypadal. To už mi to v hlavě přepnulo na krizové řízení. Doběhla jsem pro miskou, kterou vozím na snídaňové vložky a požádala někoho, aby do ní přinesl čistou vodu a s balíčkem ubrousků se dala do očišťování obou ran. Ta na noze byla jen takový silniční lišej (ostatně Hejtman si ji přivodil na dětském dopravním hřišti), takže jsme se s tím s Olgou Kracíkovou vypořádaly za chvíli podobně jako s tou, co si Hejtman na Ebicykl již přivezl. Ty dvě menší rány u oka ale ne a ne zaschnout. Nakonec jsme kolem půlnoci Hejtmana vyprovodili k autu manželů Gurňákových, u kterých měl ten den přespat. Spolu s Olgou Kracíkovou jsme přemýšlely, zda má některá z nás na Ebicyklu krycí make-up, který by Hejtmanovi

zakryl modřinu, která se mu na obličej nejspíš udělá. Další den večer měl totiž mít v Trenčíně přednášku.

V sobotu ráno jsem se včas zabalila a honila další dva zraněné – Karin a Honzu, abych je stihla převázat dřív, než Gurňákovi dovezou Hejtmana. Ranky na tváři mu sice téměř zaschly, ale jeho obličej byl „nezvykle pestrý“. Jak jsem se zmínila o té večerní přednášce v Trenčíně, Hejtman řekl, že ji zruší. To byla výrazná změna v plánu posledního dne, a tak jsem se rovnou zeptala, zda bychom mohli odjet domů hned po příjezdu do Trenčína. Když Hejtman souhlasil, zavolala jsem Martinovi Poupovi. I on souhlasil s tím, že se sejdem v Trenčíně v 16 hodin, kdy nám otevřou školu, a po rychlé sprše naložíme kola a věci a pofrčíme směr Praha a Plzeň.

Na ebitrasu toho dne jsem tedy vyrazila s Martinem Poupou a Dalimilem. I když se mi napřed moc nechtělo, dala jsem si to s nimi i se zajižďkou na hrad Beckov. Skončila jsem ale v cukrárně v podhradí, kde končila nebo aspoň projela většina ebicyklistů jedoucích k Beckovu. Díky mým zrdžovacím fotozastávkám jsem nakonec do Trenčína jela zase sama. Martin s Jirkou mi ujeli, a tak jsme se domluvili, že se sejdem v Trenčíně v nějaké hospodě. U té jediné, kde by se s kolem dalo pěkně pojíst, jsem přibrzdila, ale ani jednoho ze svých plzeňských parťáků tam nezahledla. Jen jiné ebicyklisty. Jela jsem tedy dál. Až v Trenčíně mne zastihla zpráva, že tam zastavili na jídlo. Zajela jsem si tedy do centra na pěší zónu a u stolu, kde již seděli Miloš Obert, Hejtman a Vatikán uhasila první žízeň. Během asi deseti minut do mne zasyčelo asi 1,2 litru džusu s vodou. Cestou zpět ke škole jsem se zastavila pro kebab s sebou a mazala do sprchy. Jen s pár minutovým zpožděním jsem Martinovi předala kolo a posléze i bagáž k naložení a před odjezdem stihla ještě sníst část kebabu. Kolem páté jsme už s Hejtmanem ale bez Růženky vyráželi zpátky na Plzeň. Do Prahy jsme dorazili před desátou večer, Hejtmana doprovodili až ke dveřím bytu. Jeho paní už asi usínala, takže jsem ani nepodala referát o ošetření ran.

V Plzni vystupoval první Dalimil, mne Martin vykládal doma až kolem 23 hodiny. Uklidila jsem Raketku a nanosila věci do bytu. Ulepená z cesty jsem se těšila na sprchu. Voda se mi zdála příliš teplá, tak jsem přidala studenou, ale nic. Nezvyklý zvuk mne přinutil zpozornět. I když jsem ubrala teplou, karma stále hořela. Nešla vypnout ani manuálně, a tak jsem pustila studenou vodu a mazala do sklepa vypnout vodu i plyn. Asi v půlce cesty jsem zaslechla ránu a zvuk vody. Když jsem se vrátila nahoru, byla koupelna pod vodou a všechny tři poličky pod karmou s deseti tisíci mých kosmetických serepetiček taky.

Tak jsem místo vybalování a praní po návratu domů do čtyř do rána uklízela vytopenou koupelnu a přemýšlela, co s tím zítra udělám, jak se umyju, jak vyperu a kde se osprchuji. Naštěstí švagrová bydlí přes plot a Karel nedaleko, tak jsem měla kde tyto problémy vyřešit. Horší to bude se zprovozněním koupelny. V jedné z trubek na vodu u karmy se objevila na malíček velká díra a můj šikovný plynař právě odjel na dovolenou. Čekalo mne doma deset dní bez vody až do jeho příchodu. Naštěstí se mu podařilo uzavřít starý přívodní kohout na vodu do koupelny. Trubka totiž praskla v místě, které jsem sama nedokázala odpojit jinak, než vypnutím hlavního uzávěru vody do celého bytu. Teď už teče aspoň na záchodě a v kuchyni. Tam i teplá! Instalatér, který ji měl opravit mne ale nepotěšil. Pokud na opravu nesežene stejný materiál, který se už přes 10 let nedělá, mohou trubky s teplou vodou prasknout v budoucnu zase jinde. Tak mne nejspíš čeká kompletní rekonstrukce koupelny, kterou jsem tak dlouho odkládala.

Asi po týdnu jsem zjišťovala, co dělá Růženky zranění. Koleno prý pobolívá, ale Martin je po operaci. To byl šok! Jen dva dny po návratu domů skončil neplánovaně v nemocnici a je tam ještě teď.

Dopsáno v Plzni 16. srpna 2024